

УДК 347.44

ДОГОВІР ФРАНЧАЙЗИНГУ: РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ В ПРАВОВІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ

Студ. А.М. Гановська, гр. БП-13

Наук. керівник Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Для покращення умов функціонування малого та середнього бізнесу в Україні особливої актуальності набуває пошук нових ефективних організаційно-правових форм господарювання, які можуть створити умови для збільшення трудової зайнятості населення, сприяти підвищенню ефективності роботи вітчизняних підприємств, і взагалі підняти економіку нашої країни. Одним із таких способів є франчайзинг.

Договір франчайзингу це договір комерційної концесії, який регулюється Цивільним кодексом України (гл. 76), Господарським кодексом України (гл.36), нормативними актами у сфері захисту прав інтелектуальної власності, прав споживачів, конкуренції та нормами про відповідальність за якість товару.

Відповідно до ст. 1115 ЦК України за договором комерційної концесії одна сторона (правоволоділець) зобов'язується надати другій стороні (користувачеві) за плату право користування відповідно до її вимог комплексом належних цій стороні прав з метою виготовлення та (або) продажу певного виду товару та (або) надання послуг.

На думку автора, законодавче регулювання договору франчайзингу в Україні є недосконалим, тому сторони в основному укладають договір співпраці, формулюючи його зміст довільно, що не суперечить національному законодавству.

Раніше даний договір підлягав обов'язковій державній реєстрації (ч. 2 ст. 1118 ЦКУ), однак враховуючи останні зміни в законодавстві вже немає такої потреби. Договір франчайзингу є достатньо новим інститутом в українському законодавстві, тому у підприємців постійно виникають проблеми неврегульованості франчайзингових відносин що спричиняє судові спори.

Якщо порівнювати українське законодавство про франчайзинг із світовими стандартами, можна дійти висновку, що воно знаходиться на недостатньому рівні нормативної урегульованості, що пояснюється практично відсутністю зацікавленості владних структур в розвитку цієї форми ведення бізнесу. Судова практика у сфері франчайзингу розвинена слабо, а кількість спірних правовідносин зростає.

Таким чином автор вважає, що національне законодавство потребує удосконалення та гармонізації із міжнародними угодами, розробки та прийняття власного спеціального закону про комерційну концесію (франчайзинг), адже наявність спеціального правового регулювання франчайзингу забезпечує більш ефективний захист як приватних, так і публічних інтересів, дає поштовх для розвитку малого та середнього бізнесу, створює сприятливий інвестиційний клімат.